

Mara-Ioana Onel

TRANDAFIR ȘI MALACHIT

Mara-Ioana Onel

Trandafir

și

malachit

EDITURA CARMINIS

Cuvânt-înainte

„*Trandafir și malachit*“ continuă într-un mod fascinant aventura „*Adolescentei în Paris*“, reluată acum la altă scară, pe o treaptă superioară a vieții și experienței autoarei-adolescente, care își plasează eroii îndrăgiți, cu precădere, în același univers plin de mister al Parisului.

Acțiunea cărții este, în aparență, una obișnuită, prezentată de o adolescentă ce încet-încet se desprinde de copilărie și intră în lumea complicată a adulților, pe care încearcă s-o înțeleagă. Ea pune în evidență sentimente și emoții noi, nebănuite, ale eroinei principale, Alice, izvorâte din trecerea spre o nouă etapă a vieții.

Trăirile ei interioare sunt amplificate de întâmplări bizare ce se petrec în jurul ei și pe care ea încearcă să le lămurească.

Demn de reținut și apreciat este, pe lângă talentul incontestabil al autoarei-adolescente, inserarea în detaliu în lucrarea ei artistică a unor date și aspecte reale despre locurile îndepărtate în care se desfășoară acțiunea.

Fire extrem de sensibilă, Alice se întâlnește, grație unei conjuncturi benefice, cu André, alături de care descoperă universul lor, numai al lor, al celor doi îndrăgostiți. Împreună, ei observă întâmplări și personaje ce le stârnesc suspiciuni, care în final duc la descoperiri pe care Alice le face, în sprijinul unor comisari, fiindu-le acestora un real ajutor.

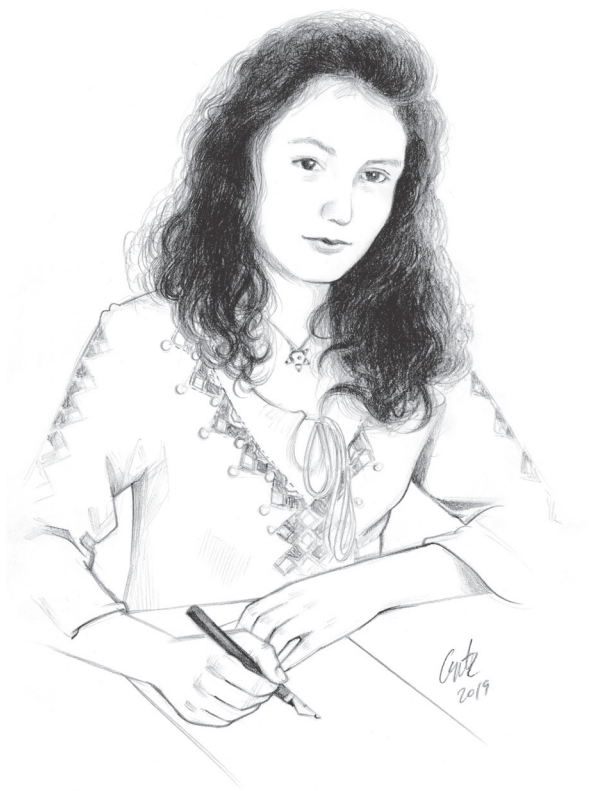
În finalul lucrării, cititorul află despre aniversarea lui Alice, pe 1 ianuarie, la început de an, când ea serbează și un alt început, începutul unui nou capitol al vieții.

Cu acest prilej, André îi oferă un trandafir albastru ca malachitul, asemenea ochilor ei.

Cititorul tânăr trăiește odată cu personajul emoția, cel vârstnic înțelege frământările sufletului adolescentin, asemenea cursului unui râu învolburat ce-și croiește drum printre stânci.

Și iată cum astfel șiragul de mărgăritare al literaturii române mai primește o perlă care să ne înfrumusețeze viața.

Prof. Oana Popa

Bună! Sunt Mara și am 14 ani. Știți deja cât de mult îndrăgesc poveștile, iar acum sunt onorată să pot face parte din lumea lor ca scriitoare. M-am întrebat întotdeauna ce mă face să iubesc cărțile și cred că, în sfârșit, am găsit răspunsul. În viață, lucrurile sunt schimbătoare și nu știi niciodată ce îți va aduce ziua de mâine: o nouă provocare, un test, o răsplată, o schimbare, un prieten... Orice ar fi, la sfârșitul zilei, o carte îți va oferi șansa de a visa, de a fi cine îți dorești să fii pret de câteva clipe. O carte va găsi întotdeauna răspunsuri la întrebări nerostite.

Și eu am avut parte de schimbări, la început descurajatoare, de-a lungul creării acestei noi povești, însă am

continuat să visez și să sper, pentru a oferi viață personajelor mele. Astfel, am înțeles că, indiferent de ce se întâmplă, povestea trebuie să continue. Am înțeles tot ce înțelege și am simțit tot ce simte un scriitor adevărat. Numai așa am găsit puterea de a merge mai departe, în ciuda momentelor în care am crezut că nu mai pot continua. Datorită surorii mele, Tina, și cu sprijinul, dragostea și încrederea necondiționată pe care părinții mei mi le oferă în fiecare clipă, reușesc și eu să vă ofer acum un nou roman, în care veți descoperi încă un câmp de din sufletul meu, pe care l-am așezat în fiecare personaj, fiecare întâmplare, fiecare replică și fiecare literă din cartea mea.

Capitolul 1

Fulgi mari cad cu repeziciune din cerul cenușiu și se aștern într-un strat din ce în ce mai înalt deasupra orașului Albany, capitala agitatului New York.

Oriunde ai privi, bărbați cu fulare și mănuși instalează decorațiuni de Crăciun, ce vor fi aprinse în fiecare seară. O atmosferă magică plutește în jur.

Este o dimineață de luni, ce anunță ultima săptămână de liceu, înainte de vacanța de iarnă. Zâmbesc copilărește la gândul sărbătorilor. Mă îmbrac, îmi iau rucsacul și ies din casă.

— Bună dimineața, domnișoară White! mă salută cu voioșie poștașul.

— O, bună dimineața, domnule Jones!
îi răspund în grabă și îmi îndrept pașii spre
clădirea în care voi avea prima oră de curs.

— Așteptați, vă rog! mă oprește el.
Poftiți, este pentru dumneavoastră! Vine
chiar din Franța, îmi înmânează el o scri-
soare.

— Franța?! întreb, surprinsă. Mulțu-
mesc! O zi frumoasă, domnule!

Pe drum spre liceu, citesc:

Alice,

*Se apropie Crăciunul. Mi-e dor de
tine și mă gândeam... Ce-ar fi dacă te-ai
întoarce în Paris? Vino cu părintii tăi și
puteti sta la noi. Mi-ar face plăcere.*

Cu nerăbdare, Yvonne

P.S: Nu accept un refuz!

Chicotesc și împăturesc din nou
hârtia. De-ar fi atât de simplu să-i conving
pe ai mei...

Ora de limba engleză este, de obicei,
una dintre preferatele mele. Azi nu mă pot

concentra. Gândurile mă poartă departe, în Hexagon, la prietena mea franțuzoaică și la... André. Oftez.

Sunetul clopoțelului aduce sfârșitul cursului, iar doamna Thompson iese plictisită din clasă.

— Hei! Pari cam gânditoare azi! re-marcă Jason.

Doamne, băiatul ăsta e mereu în preajma mea. Chiar și atunci când îmi doresc să fiu singură. Uneori am senzația că mă consideră ceva mai mult decât o simplă colegă. Oricum, nu-i pot oferi altceva în afară de prietenia mea.

— Hei, Jason! răspund, încă absentă.

— Știi... Diseară, eu, Taylor și Victoria mergem la Târgul de Brazi. Ne-ai putea însoți.

— Hmmm... I-am promis mamei că o voi ajuta în bucătărie, mint cu ușurință. Nu cred că voi reuși să ajung.

— Oh, păi... Bine, atunci. Dacă te răzgândești... spune dezamăgit.

— NU mă răzgândesc, Jason! aproape mă răstesc, deja enervată.

Îmi dau seama că am reacționat impulsiv și, probabil, i-am rănit sentimentele. Mă grăbesc să completez:

— Adică... eu și mama nu petrecem foarte mult timp împreună și ar trebui să profit de această ocazie pentru a sta cu ea.

— Înțeleg. E în regulă, încheie el și îmi întoarce spatele.

Restul zilei trece încet și mă bucur să ajungem la finalul ultimei ore, cea de geografie. Îmi strâng lucrurile și ies. Aerul rece îmi înțeapă obrajii, iar neaua scârțâie ușor sub pașii mei. În timp ce mă gândesc la tema eseului pe care doamna Clark, profesoara de istorie, ni l-a cerut, un bulgăre îmi este aruncat în spate. Mă întorc cu lentoare, iar James, Oliver, Bryan și Peter mă privesc, părând să aștepte ceva. Oliver este cel care a aruncat, mânușile lui fiind pline de zăpadă. Trăgând această concluzie, nu am nicio reacție și, din nou

preocupată de lecții, plec spre casă.

După ce iau o gustare, merg în camera mea și îmi termin tema la matematică, învăț pentru cursul de biologie, apoi încep să citesc, pentru a treia oară, cartea mea preferată – *Cei trei mușchetari*.

Vrăjită pe de-a-ntregul de D'Artagnan, Athos, Porthos, Aramis și Richelieu, aproape că nu observ trecerea timpului însă ora șapte indică faptul că mama și tata trebuie să sosească în curând. Închid volumul și îl așez pe noptieră, cu un scurt *buf* înăbușit.

În bucătărie, deschid frigiderul. Un borcan cu sos de paste stă pe unul dintre rafturi. Îl iau. Pun câteva spaghete la fiert și apoi adaug și conținutul borcanului. Nu după mult timp, totul este gata. Așez mâncarea pe masă și spăl câteva vase.

— Alice, dragă! se aude vocea subțire a mamei.

— În sfârșit, acasă! exclamă și tata.

— Ce bine că ați ajuns! mă arunc eu

în brațele lor.

— Și ce bine miroase! observă tata.

— Spaghete și sos de roșii, îl informez.

La masă, primesc complimentele lor față de talentul meu la gastronomie. Totuși, nu am făcut mare lucru...

Puțin mai târziu, o liniște ciudată se lasă. Mă gândesc la cum aș putea să le cer să mergem în vizită la Yvonne.

— Hm... încep.

— Alice, mă întrerupe mama.

— Da?

— Se apropie Crăciunul.

— Știu. Ar fi frumos să...

— Și nu doar Crăciunul...

— Serios?

Ce altceva se mai întâmplă? mă întreb, uimită.

— Nu-mi spune că ai uitat de ziua ta de naștere!

Oh, acum îmi amintesc. Cum de nu mi-am dat seama?!

— Desigur că nu am uitat, mă prefac

eu. Glumeam doar (nu glumeam deloc...).

— Oricum... Împlinești 16 ani. Ne-am gândit că ți-ai dori un cadou mai... special...

— Și... ?

— Și... privește! îmi cere ea, în timp ce-mi pune ceva în mână.

Privesc cu atenție ceea ce am primit.

— Bilete de avion, șoptesc.

— Uită-te la destinație, mă îndeamnă în continuare.

— Pa-ris, silabisesc cuvântul, nereușind să-l rostesc așa cum trebuie, din cauza faptului că sunt atât de surprinsă.

— Deci... încerc din nou să formulez o propoziție coerentă.

— Deci... Vrem să îți sărbătorim cea de-a șaisprezecea aniversare în Franța. Plecăm în prima zi de vacanță. Vom sta trei săptămâni. Ziua ta va fi abia în cea de-a doua vineri, dar până atunci putem face atâtea...

— Mamă, tată, vă iubesc! Mulțumesc!

Este cel mai frumos cadou pe care l-aș fi putut primi!

Poate că destinul chiar există. Și este de partea mea!

Înainte de a merge la culcare, îi scriu lui Yvonne și îi spun că ne vom revedea în curând. Scrisoarea o voi lăsa mâine la poștă, în grija domnului Jones.

Capitolul 2

Este vineri. Săptămâna a zburat neașteptat de repede. La finele acestei zile vom fi în vacanța de iarnă...

— Domnișoară White? mă readuce cu picioarele pe pământ glasul gutural al profesorului de matematică.

— Da, domnule Dark...? îl privesc fără să știu ce ar trebui să fac.

— Ai găsit răspunsul la întrebare?

— Întrebarea... De fapt, nu sunt sigură că am auzit-o.

— Hm! Neatenția costă, domnișoară, mă mustră el. Domnule Smith, puteți răspunde în locul colegii dumneavoastră?

— Desigur. Rădăcina pătrată a lui pi este 1,772453.

În următoarele zeci de minute tot ceea ce facem este să luăm notițe, în timp ce domnul Dark predă ceva ce nu pot înțelege.

Când arunc o scurtă privire spre ceasul de la mână, clopoțelul sună salvator.

— Ca temă vă rămân doar cele trei exerciții de la pagina 112, ne anunță profesorul înainte de a ieși din clasă.

Mai urmează doar cursul de limba engleză. Inspir adânc și mă înveselesc la gândul că, peste trei zile, îmi voi revedea amicii parizieni.

După o lecție lungă și plictisitoare, doamna Thompson își ia ochelarii rotunzi de pe nasul ascuțit și își aranjează câteva fire de păr, desprinse din împletitură.

— Crăciunul este cea mai frumoasă perioadă din an. Bucurați-vă de el fără teme la limba engleză! ne spune ea, zâmbind.

— Mulțumim, doamnă Thompson!
zicem cu toții.

— Și nu uitați: păstrați acest spirit magic în sufletele voastre în fiecare zi a anului! Vacanță plăcută! strigă, părăsind sala.

Ajunsă acasă, rezolv cele câteva probleme de geometrie și mă asigur că totul este pus la punct. Astfel, voi fi liberă să mă bucur de cea mai frumoasă aniversare.

Ușa de la intrare se aude.

— Scumpo! o aud pe mama.

— Mamă?! Ce se întâmplă? Ar fi trebuit să ajungi acasă abia peste câteva ore.

— O, actele pot aștepta! Mi-am luat liber pentru a ne putea pregăti plecarea. Până mâine seară trebuie ca toate lucrurile să fie împachetate. Așa că... să începem!

— O, mamă! chicotesc, încercând să-mi ascund entuziasmul.

Până la urmă, Yvonne nu este singura pe care o voi reîntâlni...

Cu puțin înainte de ora șapte, două

geamantane și trei portfarduri așteaptă lângă ieșire.

— Domnule King, regret, însă nu voi putea participa la conferința de joi. Voi fi în concediu, în Europa. Ați putea, totuși, să vorbiți cu Martin, colegul meu. O seară frumoasă, domnule! spune tata cuiva de la celălalt capăt al firului, în timp ce vine lângă noi, în bucătărie.

— Bună, fetelor! ne salută el.

— Bună, dragule! îi răspunde mama și îl sărută scurt.

— Hei, tată! îl îmbrățișez eu.

— Văd că v-ați grăbit cu bagajele, remarcă el cu un zâmbet.

Seara trece lin și, după un duș fierbinte, urc în camera mea. Mă întind în pat, dar nu pot adormi. Așa că schimb canalele televizorului la întâmplare. Brusc, soneria telefonului mă face să tresar.

— Da? întreb rezervată, neștiind cu cine vorbesc.

— Am auzit că te întorci.

Vocea îmi este atât de cunoscută și simt ceva ciudat în stomac.

— André! exclam, entuziasmată.

— Alice, mă bucur atât de mult! Credeam că nu te voi mai vedea niciodată.

— Te-ai înșelat, râd eu.

— Ceva ce nu credeam că mă va încânta astfel vreodată! Când vii? cere să știe.

— Luni, la ora 10, voi fi la aeroportul Charles de Gaulle.

— Peste două zile... reflectează el. Le voi simți ca pe o eternitate...

— Ei bine... chiar dacă nu ai crede uneori, timpul trece. La fel cum vor trece și aceste ore.

— Știu... oftează el. Te voi aștepta, mă anunță.

— Este o veste minunată.

— Minunată... Așa ca tine. Vise plăcute, Alice!

— Vise plăcute... André, îngân eu, fără să îmi mai simt capul pe umeri.

După o noapte lungă, în care cu greu am reușit să pun geană pe geană, câteva raze pale de soare se reflectă în zăpada așternută și aduc o lumină difuză în camera mea. Îmi deschid ochii și îmi amintesc de conversația avută cu o seară în urmă.

De cum renunț la a visa cu ochii deschiși, îmi dau seama că simt un miros familiar și atât de plăcut. În bucătărie, părinții mei se aud râzând.

— Bună dimineața, mamă! Bună dimineața, tată!

— Bună dimineața, dragă, răspund ei în același timp.

— Așază-te, îmi cere mama.

Fac ce îmi spune și aștept răbdătoare. Câteva secunde mai târziu, exclam:

— Clătite cu miere!

— Preferatele tale, completează tata.

— Ziua aceasta are un început surprinzător, comentez eu, fără să amintesc nimic de sfârșitul zilei de ieri.

După masă, decid să îmi fac ordine

în cameră. Cu siguranță, asta m-ar face să uit de timpul care pare să se scurgă cu încetinitorul. Ajunsă în dormitor, îmi dau seama că am ghinion! Tocmai astăzi, toate lucrurile sunt aranjate fără cusur și nu îmi mai rămâne nimic de făcut. Fir-ar să fie!

— Alice? mă strigă mama.

Mă întorc în bucătărie.

— Ce-ai zice de o plimbare?

— Serios? Uau!

Cu puțin ajutor divin, am găsit o altă ocupație care să mă distragă.

— Du-te și pregătește-te! mă îndeamnă tata.

O jumătate de ceas mai târziu, sunt gata de plecare. La inițiativa mamei, vizităm toate magazinele de haine din oraș. Astfel, șansa mea de a-mi omorî timpul dispare. Eu și tata ne facem comozi în fotolii, lângă cabinele de probă, în timp ce mama ne cere părerea în legătură cu zeci de rochii, pantaloni și bluze. Nu am apreciat niciodată acest fel de cumpărături,

dar acum încep să îl detest. În special pentru faptul că mă plictisește și nu-mi lasă altă opțiune în afară de a ceda în lupta cu mintea mea, care călătorește departe, la André...

După câteva ore, mama alege două rochii și o pereche de pantaloni care, după părerea mea, nu mai sunt adecvați secolului în care ne aflăm. Cu toate acestea, o încurajez să cumpere ceea ce îi place, în încercarea de a pune capăt chinului interminabil la care ne supune pe mine și pe tatăl meu.

Achitând obiectele vestimentare, ne oprim la o pizzerie din apropiere.

— Mi-a plăcut nespun această dimineață, zice mama, îndată ce ne așezăm la masă, așteptând ca pizza noastră cu ciuperci să se coacă.

— Da, a fost super... mă prefac eu, pentru a nu-i răni sentimentele.

— Da, dragă. Chiar a fost plăcut, minte și tata, deși știu că nici el nu s-a prea distrat.

Discuția ne este întreruptă de chelnerul care ne aduce comanda.

Mirosul cașcavalului cald este emanat odată cu aburii fierbinți. Fără să mai adaug ceva, mușc dintr-o felie, iar gândurile mă poartă din nou la *acea* terasă pe apă...

— Alice, te simți bine? întreabă mama mea brusc.

— O... da... sigur... răspund, dar pot vedea că nu sunt crezută.

Când nu trebuie să mă mai prefac inutil, mă adâncesc iar în amintiri...

Rămânem în liniște pentru o scurtă perioadă, apoi tata începe să ne povestească despre contractele pe care le-a semnat și cele pe care le-a anulat la serviciu. Mama îl ascultă cu interes însă eu nu pot decât să pretind că înțeleg ce spune, chiar dacă nu pricep câtuși de puțin.

Până seara, vremea pare să stea în loc. Luna plină se înalță în zare și micuțe stele albe își pornesc dansul lin.

— Alice, masa este pregătită, mă

anunță mama.

— Știi... nu-mi prea este foame. Eu... am să merg în camera mea.

— Bine, dragă, acceptă ea.

Pentru a putea adormi, îmi interzic să mă las purtată de val și emoții. Într-un final, oboseala mă înfrânge și adorm.

Vocile care se aud de la parter îmi alungă visele și mă fac să mă trezesc. De cum mă ridic din pat, îmi amintesc că este duminică. Ceea ce înseamnă că... la noapte vom decola spre Paris. O scurtă privire pe fereastră îmi arată că ninsoarea nu s-a oprit încă. Buna dispoziție mă învăluie.

Coborând treptele, vocile devin din ce în ce mai clare:

— M-au sunat angajații hotelului. Din cauza unei neînțelegeri, ne-au anulat rezervarea, anunță tata.

— Nu-i nimic. Sigur ne vom descurca... într-un fel... adaugă mama, nu foarte convinsă.

— Bună dimineața, Alice! mă salută

tata, observându-mi prezența și încercând să-și mascheze îngrijorarea.

— Hei, ascultă... începe mama.

— A, am auzit totul. Dar lucrurile nu sunt atât de negre precum par...

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că... ei bine... luni am primit o scrisoare de la prietena mea, Yvonne. Spunea că i-ar plăcea să ne revedem și că putem merge cu toții. În plus, vestea cea mai bună este că părinții ei sunt dispuși să ne găzduiască.

— Dar asta este minunat! exclamă mama. Chiar mă întrebam când vei avea ocazia să mi-o prezinți pe această Yvonne. Trebuie să le mulțumim părinților ei pentru ospitalitate.

— Atunci, totul se rezolvă, concluzionează tata cu entuziasm.

După micul dejun, facem ultimele pregătiri. Apoi, în jurul celei de-a șaptesprezecea ore, pornim spre aeroport. Pe drum, mama ne spune că și-ar dori să

viziteze Muzeul Luvru și să îl cunoască pe domnul director care, cu siguranță, se va bucura să ne revadă pe mine și pe Yvonne.

— Presimt că ne vom înțelege foarte bine cu familia prietenei tale, Alice... gândește tata cu voce tare.

— Cu siguranță. Va fi cea mai frumoasă vacanță petrecută vreodată. Va fi *perfectă*, îi împărtășesc eu optimismul.